

ativ fra både de ledende og de deltagende forskere. Afgørende er, at de forskellige forskningsresultater i »Demokrati og magtforskningen år 2000« formidles til og diskuteres i bredere kredse. Alt sammen med det formål at fremme et levende demokrati og at udvikle demokratiet til størst mulig grad af deltagerdemokrati.

Ud fra ønsket om at udbrede kendskabet til og engagementet i den løbende forskningsaktivitet vil andre fora også kunne fungere som kontaktgrupper for såvel forskningsledelse som forskere i den løbende proces. Her kunne der blandt andet inddrages repræsentanter for græsrods- og foreningslivet, arbejdsmarkedets parter og andre organisationsrepræsentanter, den videnskabelige verden, medieområdet og det politiske liv.

Ved at der er forskellige fora, der fungerer som kontaktgrupper, vil diskussioner på baggrund af forskningsresultaterne kunne foregå i mange forskellige sammenhænge. Derved kan der komme diskussioner om magtstrukturer, demokratiets vilkår m.v., der rækker langt ud over en mere snæver forskerkreds. Og dét er en forudsætning for, at analyser og diskussioner om demokratiets vilkår og om magtforholdene kan bidrage til en styrkelse af demokratiet i form af et mere reelt deltagerdemokrati.

Økonomiske rammer

Flertallet har med denne skitse ikke lagt sig fast på de økonomiske rammer for en etablering af den beskrevne proces. Der er endvidere ikke taget stilling til finansieringen, idet denne må henhøre under de sædvanlige drøftelser, der føres i forbindelse med fastlæggelse af finanslovene for de kommende år og ved bevilninger i form af aktstykker i Finansudvalget.

Et *mindretal* (Venstres medlemmer af udvalget) udtaler:

Mindretallet finder, at bevilling til samfundsvidenskabelig forskning bør ske ad de sædvanlige kanaler.

Mindretallet konstaterer, at den samfundsvidenskabelige forskning over en årrække har orienteret sig mere og mere mod problemstillinger, der er særdeles relevante for den løbende demokratidebat.

Mindretallet finder ikke den af flertallet foreslåede ordning med en særlig forskningsle-

delse og et folketingsudvalg som kontaktgruppe, hensigtsmæssig.

Mindretallet henviser i øvrigt til det som bilag 24 optrykte spørgsmål nr. S 1204 (folketingsåret 1996-97) stillet af Bertel Haarder, Venstre, og forskningsministerens svar herpå, og til det som bilag 25 optrykte brev af 24. februar 1995 fra gruppeformand Ivar Hansen, Venstre, til udvalgets formand.

Et *andet mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) udtaler:

Fremskridtspartiet går ind for forskerfrihed og er helt enig med flertallet i, at vore forskere skal have frihed til og mulighed for at forske i demokrati og magt i Danmark. Om forskerne så vil sætte sig sammen i en gruppe på 5 personer eller organisere sig på en anden måde, må de have frihed til selv at bestemme uafhængig af Folketinget.

Fremskridtspartiet er også enig i, at en del af de midler der bevilges til forskning, bør bruges på at forske i demokrati og magt i Danmark.

Men hvis Danmarks befolkning skal føle, at den lever i et reelt demokratisk land, må betingelserne herfor være til stede. Magthaverne i Danmark må derfor gøre deres yderste for, at de formulerer lovene således, at de er klare og forståelige for enhver, således at man ikke skal til advokat eller revisor for at finde ud af, hvad der menes med en given lov.

Dér har vi meget at lære i dagens Danmark, hovedsagelig fordi lovene bliver lavet i hast, og fordi vi lever i et kompliceret og indviklet samfund, der mere og mere bliver infiltreret i FN, NATO og EU, og fordi de fleste love, vi har i dag, er ændringer til ændringer af tidligere love. Og alt er jo i princippet skrevet af embedsmænd, der har gået mange år i skole og har fået en juridisk eksamen, men som aldrig har været ude i almindelige, borgerlige job eller deltaget i det politiske liv. En forudsætning for, at befolkningen skal kunne forstå vore love, er, at lovene skrives på ganske almindeligt dansk.

En anden betingelse for, at borgerne forstår magthavernes beslutninger, er, at beslutningerne er forståelige. Her kunne vi trække hundredevis af sager frem, hvor der er truffet beslutninger, hvor borgerne ikke forstår hvorfor. Jeg vil blot trække en gammel travur ud af stalden, for det er nok den, der er mest kendt: »Krudtpeter-sagen«.